

STANISLAV BERNARD

Psal se říjen 1977, v Háji ve Slezsku se hrál zápas tuším čtvrté fotbalové třídy, ve kterém domácí hostili Vřesinu. Háj brzy vedl 2:0, hosté však před koncem vyrovnali. Brzy nato pak jejich brankář lapil penaltu. Hrál se

v brutálním slejváku, po kotníky v blátě, obě strany byly víceméně srozuměny s remízou. Výjimkou potvrzující pravidlo byla domácí devítka, vzhledově připomínající Zlatana Ibrahimoviće. Asi dvě minuty před koncem šel útočník

v rozporu se zdravým rozumem a pudem sebezáchovy do skluzu proti dvojitému šlapáku stoperů soupeře a byl z toho třetí gól. Zmiňovanou „devítkou“ byl tehdy dvaadvacitiletý kluk z učitelské rodiny Stanislav Bernard (1955).

„Žádný nápad není blbost“

PLAYBOY: Jako hodně ostrý hrot jste lidově řečeno žral trávu, občas i škváru. Už jste se naučil upustit páru?

BERNARD: Myslím, že ano. Souhlasím i s termínem, že jsem žral trávu. Zápal pro bojové nasazení se neztrácí, i když věk a život člověka naučí, že výsledku lze někdy dosáhnout i jinou, snazší cestou.

PLAYBOY: Fanoušci v Háji vás žrali, protože byt inženýr, dokázal jste zejména v rámci komunikace s rozhodčími dát dohromady souvětí složené z nespisovných výrazů a všechny kolem sebe tím pobláznit. Jak moc to funguje v byznysu?

BERNARD: Pokud člověk nerad prohrává na hřišti, kde v mém případě, vzhledem k úrovni soutěže zas až tak o moc nešlo, nedokáže se smířit s neúspěchem ani v byznysu, ve kterém je toho ve hře přece jen mnohem víc. Myslím, že umím motivovat lidi.

PLAYBOY: Říká se, že velké úspěchy nejsou poháněny ani tak snahou o úspěch jako strachem z vlastního selhání.

BERNARD: Až do revoluce toho nikdo z nás moc dělat nemohl. Pak přišel listopad a svoboda, která pro mě znamenala drogu, niterní potřebu. Najednou se objevila možnost podnikat, moje hlavní motivace ale tenkrát určitě nespočívala v provozování pivovaru. Bylo mi šestatřicet a chtěl jsem prostě dělat něco naplno. Ne že bych to do té doby flákal, ale čas před revolucí napařím a touze je realizovat zrovna nepřál.

PLAYBOY: Proto jste za astronomickou, dá se říct za nesmyslnou cenu spolu s obchodními partnery koupili v dražbě to málo, co zbylo z pivovaru v Humpolci?

BERNARD: Tenkrát jsem to tak nevnímával. V první řadě jsem chtěl vytvořit obdivovanou značku. Žil jsem v naivní představě, že pokud se nám podaří dělat dobré pivo, splatíme veškeré dluhy, a dostaneme se dokonce do zisku, což zpočátku vypadalo jako absolutní utopie, budeme šťastní. Prvních deset let jsme bojovali o holé přežití. Ale nebyl to jenom boj a propocená pyžama nad ránem, zároveň nás to obrovsky bavilo, drželi jsme při sobě. To

byla ta esence, díky které přicházely nápady a kvůli které jsme nakonec přežili. Když konečně přišel první zisk, přinesl uspokojení, pocit dobře odvedené práce, ale ne štěstí.

PLAYBOY: Máte strach z vlastního selhání?

BERNARD: Teď už ne, ale musím to zaklepat, protože život je jedna velká změna a neustále nám dává lekce. Proto nevyklučuji vznik situace, se kterou může přijít strach.

PLAYBOY: Taky se říká něco, jako že zatímco chytrý člověk je zmítán pochybnostmi, hlupák hýří sebevědomím...

BERNARD: Na jedné straně mě pudy a instinkt hnaly ze všech sil do podnikání, na straně druhé jsem byl plný pochybností, kladl jsem si otázku, jestli na to vůbec mám. Na ty stavy asi nikdy nezapomenu, bylo to nahoru dolů až do chvíle, kdy jsme do toho praštili. Pak to ze mě spadlo a už jsme fičeli. Jinak souhlasím s tím, že existují hlupáci hýřící sebevědomím. Ale naštěstí se ne jedná o pravidlo.

PLAYBOY: Je těžší se nahoru dostat, nebo se na vrcholu udržet?

BERNARD: Řekl bych, že obojí je těžké. Náš příběh bych přirovnal k startu kosmické rakety, která předtím, než se odlepí ze země, spotřebuje neskutečné množství energie. Čím výš se nachází, tím je spotřeba energie nižší, nakonec letí skoro sama. V čase první desetiletky budování pivovaru jsem se někdy budil nad ránem, poléval mě studený pot při vědomí toho, že se na našem zasněženém dvoře otočila za celý den jediná avia. Absolutně jsem nevěděl, jestli to bude druhý den lepší, nebo nepřijede žádné auto. Přesto mě to strašně bavilo, všechno bylo nové. Něco jsme vymysleli a hned bylo jasné, jestli to funguje, nebo ne, což s sebou energii přinášelo. Díky tomu všemu jsme se krůček po krůčku dostali na vrchol.

PLAYBOY: Raketa ale vyletí, dosáhne nějakého bodu a pak následuje návrat.

BERNARD: Platí to v případě, pokud se raketa nedostane na oběžnou dráhu nebo neletí k jiné galaxii. Pak už letí setrvačností, využívá přitažlivosti. Po spojení s Belgičany, kterým jsme prodali rovnou polovinu firmy, což je rarita, přitekly peníze. Na jednu stranu se dostavil pocit radosti, zároveň jsem ale zjistil, že se nacházím ve stavu totálního vyhoření. Bylo to jako s raketou, prázdné nádrže, nebylo kde a z čeho brát. Chodil jsem do fir-

S Josefem Vávrou, spolujednatel a vrchním sládkem pivovaru.

my, ke které jsem měl a mám obrovský vztah, ale najednou mi to přestávalo dávat smysl. Ptal jsem se sám sebe, jak zvládnout dělat pořád dokola stejné věci, dostavil se pocit, že marním život.

PLAYBOY: Jak jste to řešil?

BERNARD: Popisovaný proces trval několik let, postupně jsem ale začal delegovat pravomocí v maximální možné míře na podřízené. Zjistil jsem, že pro kolegy se jedná o něco nového, co je naplňuje. Ukázalo se, že je to nejlepší možná volba, lidé totiž rostli a začali přebírat odpovědnost. Podařilo se nám vytvořit tým, na který jsem neuvěřitelně hrdý. Navíc se ukázalo, že jednou z mých silných vlastností je intuice a schopnost přijímat nápady, uvědomění, jak moc je v byznysu důležité, aby člověk uznal, že nemůže všechno vymyslet sám. Přitom často stačí jenom dávat pozor. Někdo řekne nějakou poznámku, pokud je člověk pozorný, tak mu to sepne. Dnes jsem přesvědčený o tom, že nejlepší nápady nevznikají v našich hlavách, ale přicházejí skrze nás. Stávalo se, že jsem třeba týdně řešil nějaký existenční problém, ale všechna řešení se mi zdála polovičatá, prostě nejskřela. Nakonec jsem přišel do práce, kolem šel sládek, řidič, údržbář. Tak jsem je zastavil s tím, že něco řeším a nedokážu s tím pohnout. A že bych chtěl, ať se o tom se mnou pováří.

PLAYBOY: Zajímavý přístup...

BERNARD: V rychlosti jsem je uvedl do problému s tím, ať mi řeknou, jak to vnímají. Najednou ti lidé, možná proto, že nebyli svým způsobem „zatíženi“ problémem, nabízeli různá řešení, která se někomu jevila jako blbost. Vysvětlil jsem jim, že žádný nápad nemůže být blbost. Stávalo se totiž, že někdo řekl na

základě předchozí „blbosti“ něco a já věděl, že je to bingo. Tuto metodu jsem pak začal používat vědomě. Po letech se mi pak dostala do rukou knížka kvantového fyzika Amita Goswamiho s názvem Kvantová kreativita. V ní se popisuje, jak věci chodí z Univerza, a já najednou pochopil, že jsme to vlastně podobně intuitivně dělali léta. Vesmír nám dává podněty, děje se tak ale jen v případě, že je nezneužíváme kvůli vlastnímu egu, penězům a prospěchu.

PLAYBOY: Když jsme u toho fotbalu. Právě se řeší pokleknutí českých fotbalistů před zápasem se Skotskem v rámci uspokojení tužeb hnutí BLM. Dovedete si představit, že by nepoklekli a například Souček s Coufalem by se vrátili ke svému chlebováři West Ham United?

BERNARD: Samozřejmě, dovedu si to představit...

PLAYBOY: Nepokleknutí by se chopila média celého světa, z našich fotbalistů by se stali rasisti, řada českých politických stran by je určitě odsoudila, protože za BLM stojí Evropský parlament?

BERNARD: To, že někdo poklekne za účelem podpory něčeho, není špatné. V tomto případě je to ale naprosto zpolitizované, neupřímné a nepravdivé. Kdyby se v případě BLM jednalo jen o demonstrace, tak s nimi nemusím souhlasit, ale každý má plné právo vyjádřit svůj názor. Nikdo ale nesmí rabovat, krást a nadávat oponentům do rasistů. Je to čistý rasismus, jen naruby. Pokud se s něčím podobným ztotožňuje Evropský parlament, jedná se o důkaz toho, že žijeme v nemocném světě.

PLAYBOY: Já Součka s Coufalem chápu. Kdybych celý život dřel proto, abych se dostal do

Premier League, a sen se mi splnil, taky bych poklekl...

BERNARD: Ale já jim taky rozumím. Souvisí to s osobní statečností. Proto jsem v úvodu říkal, že nevím, co mi život přinese, s čím se budu muset vyrovnat. Nikoho neodsuzuji, jejich pokleknutí chápu, nicméně opět se opakuji s tím, že diagnóza je jasná – nemocná společnost.

PLAYBOY: Rozdíl mezi úspěšnými lidmi a velmi úspěšnými lidmi prý spočívá v tom, že velmi úspěšní lidé říkají na skoro všechno NE. Co vy na to?

BERNARD: Po léta jsem s tím měl problémy, ale už jsem se naučil říkat ne. Nicméně tento výrok považuji, při vši úctě k Warrenu Buffettovi, za hloupý. Podstata úspěchu nespočívá ve schopnosti říkat ne, ale v tom, že tím žiji, že mě to baví, věnuji tomu svou energii, věřím svému snu. Přejde mi to jako vytržen z kontex-

tu. Já říkám ne v okamžiku, kdy cítím, že ano by mě obralo o soukromí a čas, který mohu věnovat něčemu užitečnějšímu.

PLAYBOY: Vaše slavná kampaň hovoří o tom, že se svět zbláznil. Není to vzhledem k tomu, co se dnes děje, až příliš optimistické? Co použít termín zešléle?

BERNARD: V posledních letech tuto kampaň nepoužíváme. Dřív jsem si totiž ze situací, kdy jsem si myslel, že se svět zbláznil, dělal legraci. V tuhle chvíli se mi do toho nechce. Vnímám totiž věci tak, že se svět vyvíjí podobně jako kyvadlo, které se momentálně zcela vychýlilo na stranu politické překorektnosti, diktátu menšin, zbabělosti manažerů velkých firem, už opět jedinému správnému názoru, neschopnosti svobodně diskutovat a strachu říkat pravdu. Děje se tak v důsledku toho, že se západní civilizace ztratila ve hmotě, vědeckém materialismu a nezřízeném konzumu. Naopak nám velmi chybí hluboký vztah k přírodě, jejíž jsme součástí, niterná spiritualita a pokora. Takže máte pravdu, svět zešléle, ale věřím, že kyvadlo se začne po čase pohybovat opačným směrem.

PLAYBOY: Z čeho pramení vaše víra?

BERNARD: Naprostou většinu našich dějin se lidé neustále pokoušeli změnit svět tím, že měnili své okolí, ty ostatní. A celou dobu to s výjimkou krátkých světlých období vedlo k válkám, obrovskému lidskému utrpení a často k velké materiální bídě. Došlo to tak daleko, že vzhledem k stále se zrychlujícímu technologickému pokroku dnes naše agresivita a nenasytost představují hrozbu pro existenci života na celé naší planetě. Přitom po tisíciletí opakujeme stejný vzorec chování. Skutečně šílené, nemyslíte? Naději vidím v tom, že se dnes stále víc lidí začíná zabývat sami sebou, svým nitrem, začíná se probouzet do vyššího vědomí. Dnes vím, že chceš-li změnit svět, změň sebe. Známý český jogín a mystik doktor Eduard Tomáš říkal: „Štěstí nenajdete v žádném z předmětů světa, je ve vás.“

PLAYBOY: Kyvadlo se vychýlí samo, nebo je potřeba ho nějakým způsobem posunout?

BERNARD: Jsem přesvědčen o tom, že se začne vychylovat samo. Nevím, čím vším budeme muset do té doby projít, řekl bych, že to neví nikdo. K vychýlení kyvadla žádoucím směrem můžeme dopomoci například tím, že se začneme zabývat společnými hlubokými hodnotami, která nám, na rozdíl od milionů zákonů, předpisů a nesmyslných regulací, zoufale chybí. A hlavně že obrátíme svou pozornost od zaměření ven dovnitř do sebe, tam je celý vesmír, tam je celá naše podstata.

PLAYBOY: O psychiatrických diagnózách je známo, že z větší části nejsou zcela léčitelné, jejich průběh je možné maximálně brzdit, stav se postupně zhoršuje.

BERNARD: Ano, existuje menší část diagnóz, které mají základ v nevratných biologických změnách, a v této oblasti to může být pravda. Na druhé straně západní pojetí psychiatrie rezignovalo na skutečnou léčbu příčin psychických poruch a psychiatrických chorob, když vsadilo jednoznačně na chemii, která potlačuje projevy těchto stavů. Tento hojně užívaný postup umožňuje fungování ve společnosti, ale určitě ne uzdravení, které ostatně ani není cílem.

Anton Kaapl
Familientradiation aus Gilowitz

**JEMNÉ
OVOCNÉ DESTILÁTY
Z JIŽNÍCH ČECH**

VIŠŇOVICE
47% 0,5l

SLIVOVICE
47% 0,5l

PLAYBOY: Z čeho vychází vaše hodnocení?

BERNARD: V USA žije psychiatr českého původu Stanislav Grof a jsem přesvědčen, že se v budoucnu dočká nejméně stejného uznání jako Sigmund Freud nebo Carl Gustav Jung. Jeho kniha Psychologie budoucnosti představuje nové paradigma, jak přistupovat k psychickým poruchám. Někdy v padesátých letech, kdy firma Sandoz vyvinula ve Švýcarsku víceméně náhodou LSD, se látka testovala na několika mladých českých psychiatrech. Byl mezi nimi i Stanislav Grof, který se do té doby věnoval psychoanalýze, jež ho ale ne zcela uspokojovala. V té chvíli poznal, že

Svůj dnešní život vnímám jako jednu třídu ve škole, jen těch tříd není devět, ale bezpočet. A smyslem této školy, této životní hry, je poznat pravdu. Všechny záznamy a poznámky z našeho působení ve třídě se ukládají do nekonečného pole, jakési obdoby počítačového cloudu, které si trvale všechno pamatuje. Pak přijdou prázdniny, po nich se „napijeme nápoje zapomnění“ a jde se do další třídy. V onom bezčasém vědomém poli je ale naše historie bezezbytku „navždy“ zaznamenána. Staří jogíni a mystici všech náboženství, indické „védy“, šamani původních obyvatel na všech kontinentech, ale také dnešní kvantová fyzika, buněčná biologie, transpersonální psychologie, zkrátka nová moderní věda, se v těchto svých poznatcích nápadně potkávají.

Stanislava Bernarda snad nikdy neopouští úsměv. Ani na horách na Malém Matterhornu.

je všechno jinak. Během testu se stal vším, celým vesmírem, úplně ztratil planetu Zemi. Po nějaké době se vrátil do svého těla a zjistil, že LSD je pro psychiatra totéž co pro chemika, biologa, lékaře mikroskop. Najednou totiž „viděl“ do lidské duše. Mnoho pacientů pak léčil s pomocí

PLAYBOY: 50 procent akcií pivovaru Bernard patří belgickému partnerovi. Jak se vám podařilo ho přesvědčit, že kvalita je důležitější než výtoč?

BERNARD: Naším strategickým partnerem je rodinný pivovar Duvel Moortgat, přičemž snem a cílem Michela Moortgata je vybudování celosvětové sítě poctivých řemeslných pivovarů. Tudíž jsme nikoho přesvědčovat nemuseli.

PLAYBOY: Bernard je pro mě pivo s jasným adresátem...

BERNARD: Nikdy jsme neřešili naši cílovou skupinu. Stačilo nám vařit pokud možno co nejlepší pivo. Pak přišla ocenění z celého světa, což nás vlastně donutilo položit si otázku, kdo je naším zákazníkem. Zjistili jsme, že jsou to lidé aktivní, pozitivní, kteří mají rádi svůj život, přátele, rodinu... Naše pivo si zákazníka našlo a nachází.

PLAYBOY: Dovedete si představit, že byste udělali kampaň dejme tomu s afroamerickými pin-up girls, která by se nestala terčem kritiky?

BERNARD: Tak to si v dnešní, nemocné době opravdu dost dobře představit nedovedu. Zpočátku jsme naše kampaně považovali za zcela přirozené, nevnímali jsme to tak, že vybočujeme. Nicméně reakce feministek ve smyslu: vaříte hnusné pivo pro hnusné lidi, jste rasisti, sexisti a pedofilové, nám daly slastné poznání, že kromě vynikajícího piva umíme i reklamu.

LSD a konstatoval, že lidé byli schopni během sezení úspěšně projít svými nejhlubšími traumaty a dojít tak k hlubokému uzdravení. Po zákazu LSD vyvinul Stanislav Grof se svou ženou Kristýnou certifikovanou metodu holotropního dýchání, která vychází z tradic původních obyvatel mnoha kultur a má podobně hluboké terapeutické účinky jako LSD.

PLAYBOY: Říká se, že každé zlo je k něčemu dobré.

BERNARD: I v dnešních časech platí, že každá krize rovná se zároveň příležitost. Stav frustrace, beznaděje, ztráta smyslu života může u mnoha lidí zapříčinit, že se začnou obracet sami do sebe a začnou se probouzet. Dnes vím, že nežijeme jenom jednou, platí zákon zachování energie. Porod a smrt jsou „jen“ součástí hry kosmického vědomí, které se baví a vytváří nekonečné množství kosmických forem, celý vesmír.

PLAYBOY: Co říkáte na citát Billa Gatese: Pokud se narodíš chudý, není to tvá chyba. Ale pokud zemřeš chudý, je to tvá chyba.

BERNARD: Absolutní nesouhlas. Je spousta velmi cenných, krásných lidí, kteří například někde uklízejí nebo sedí v budce na dálnici a vybírají mýtné. Pokud tuto „podřadnou“ práci dělají dobře, dávají vám s ní své srdce, takže máte hezky uklizeno, nebo se na vás usmějí a popřejí šťastnou cestu, dodávají vám tím energii a hned se vám řídí lépe. Takoví lidé jsou víc než cenní. Na druhou stranu znám spoustu bohatých, kteří náš společný život ničím neobohacují. Své peníze a vlastně nic z tohoto světa si s sebou „na prázdniny“ stejně nevezmou. Trvám na tom, že nemusíte umřít jako bohatý člověk, ale přesto můžete tu svoji jednu třídu absolvovat na samé jedničky a s vyznamenáním. ■